

jeg har været istand til at indhente med Hensyn til dette Vaaben til Cavalleriet, have tildeels borttaget den Betænkelighed, som min tidligere Erfaring i dette Spørgsmaal havde fremkaldt, idet man jo har seet, at Forandringer i Vaabnene har en ikke ringe Betydning med Hensyn til Carabinen, saavel som med Hensyn til Infanteriets Geværer. Den væsentligste Anke, som jeg har fremsat imod det tidligere brugte Vaaben, Carabinen, var Svarheden af Calibret, Tunggheden i Behandlingen og U hensigtsmæssigheden med Hensyn til Ladning paa Marschen. Efter de Oplysninger, som nu ere komne til Thingets Kundskab, sees det imidlertid, at der paatænkes Anstaltelsen af saaledet en Carabin som muligt. Jeg har det Haab, at det er Krigsbestyrelsens Agt at faae den saaledet og saaledet behandeligt, som det er tænkeligt. Naar man nu veed dette, vil jeg ikke, især efter hvad der er fremkommet i denne Sag fra Udvalgets Side, — jeg mener: Intet, idet Udvalgets Fleertal kun har henstillet denne Sag som et Tidsspørgsmaal, — driste mig til at følge Udvalgets Fleertal. Det ærede Medlem af Udvalgets Fleertal, som nys udtalte sig, synes fornemmeligt at gaae ud fra den Forudsætning, at Cavalleriet er et overflødigt Vaaben i vor Armee; jeg har ikke kunnet komme til anden Opfattelse af hans Foredrag, end at den Erfaring, vi have gjort i sidste Krig med Hensyn til Virkningen af vort Cavalleri, havde været det Bestemmende for ham til at være med at gjøre den Indstilling, her foreligger fra Udvalgets Fleertals Side. Jeg troer imidlertid, at dette er en Feil; man skal vel vogte sig for at rette sin Antipathi eller Sympathi for et enkelt Vaaben efter den Leilighed, der har været givet det til at blive brugt i en enkelt Krig, og særligt i en enkelt kort Krig. Jeg troer, man derved saare let kan komme til at gjøre det Modsatte af det, som det ærede Medlem meente at gjøre, nemlig at handle i Overensstemmelse med Folkets Tølelser, som han saaledet stærkt fremhævede, og at man derved let kan

komme til at gjøre stor Uret mod det Folk, hvis Repræsentanter vi her ere, istedetfor at gjøre det Gavn, idet man for seent vil faae den Erfaring, at man har gjort Noget, som ikke er det Rigtige. Det er min Overbeviisning, at, ligesaa lidt som man kan undvære noget af de andre Vaabenarter i en vel organiseret Armee, ligesaa lidt kan man undvære et tilsvarende Cavalleri. Dette Spørgsmaal om et større eller mindre Cavalleri foreligger forresten ikke her; det er vel blevet trukket frem, men jeg skal ikke opholde mig derved. Den Virkning, som vort Cavalleri har haft i den sidste Krig, kan have været afhængig af mange Tilfældigheder og Omstændigheder, hvorover ligesaa lidt Cavalleristerne som deres Førere have været Herre, og som ikke kunne tilskrives en god eller mindre god Bevæbning med Haandfkybevaaben. Jeg skal derfor tillade mig at udtale, at den Motivering og de Oplysninger, som Udvalgets Fleertal har givet, ingenlunde ere tilstrækkelige for mig til, at jeg derpaa tør bygge en Dom om Cavalleriets Ikke-Forsyning med Carabiner for Fremtiden. Der maatte da være fremkommet nogle Beviser eller Oplysninger, som paaviste, at den Carabin, som nu agtes indført, ikke var hensigtsmæssig. At henstille dette som et Tidsspørgsmaal, troer jeg ikke lader sig gjøre; Spørgsmaalet har staaet for mig som et Enten-Eller: enten maae vi gaae til det bedste mulige Skybevaaben for Cavalleriet, eller ogsaa strax udtale, at det for Fremtiden ikke skal have et saadant Vaaben. Da det Sidste ikke er steet, skal jeg holde paa det Første og stemme for den Indstilling, Udvalgets Mindretal har gjort.

Spønsker: Da jeg begjærede Ordet, havde den høitærede Krigsminister endnu ikke holdt sit sidste Foredrag, hvorved han paantog saaledet indtrængende anbefale os at gaae ind paa Anstaltelsen af samtlige de Vaaben, som ere begjærede, saa hurtigt som muligt, idet han navnlig gjentagende betegnede det som det Minimum eller ringeste Antal af Haandfkybevaaben,